

Sygn. akt I C 739/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2019 roku

Sąd Rejonowy G.I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Joanna Zachorowska

Protokolant: Sylwia Pordzik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 stycznia 2019 roku

sprawy z powództwa z powództwa P. P., S. P., K. P., D. P.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda P. P. kwotę 20 000 zł (dwadzieścia tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 sierpnia 2015 roku;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki S. P. kwotę 10 000 zł (dziesięć tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 sierpnia 2015 roku;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda K. P. kwotę 7 000 zł (siedem tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 sierpnia 2015 roku;
4. zasądza od pozwanego na rzecz powoda D. P. kwotę 1 000 zł (jeden tysiąc złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 sierpnia 2015 roku;
5. w pozostałym zakresie powództwa oddala;
6. zasądza od powoda P. P. na rzecz pozwanego kwotę 496,80 zł (czteryście dziewięćdziesiąt sześć złotych osiemdziesiąt groszy) tytułem kosztów procesu;
7. oddala wniosek powódki S. P. oraz wniosek pozwanego w przedmiocie powództwa S. P. o zasądzenie kosztów postępowania;
8. zasądza od powoda K. P. na rzecz pozwanego kwotę 291,60 zł (dwieście dziewięćdziesiąt jeden złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem kosztów procesu;
9. zasądza od powoda D. P. na rzecz pozwanego kwotę 874,80 zł (osiemset siedemdziesiąt cztery złote osiemdziesiąt groszy) tytułem kosztów procesu;
10. nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w G.:
  - z roszczenia zasądzonego na rzecz P. P. kwotę 1 500 zł (jeden tysiąc pięćset złotych),
  - z roszczenia zasądzonego na rzecz S. P. kwotę 500 zł (pięćset złotych),

- z roszczenia zasądzzonego na rzecz K. P. kwotę 650 zł (sześćset pięćdziesiąt złotych),
- z roszczenia zasądzzonego na rzecz D. P. kwotę 950 zł (dziewięćset pięćdziesiąt złotych)

tytułem opłaty;

11. nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w G. od pozwanego kwotę 1 900 zł (jeden tysiąc dziewięćset złotych) tytułem opłaty.

SSR Joanna Zachorowska

Sygn. akt I C 739/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 maja 2017 roku P. P. wniósł o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. sumy 50 000 zł, zaś S. P., K. P. oraz D. P. wnieśli o zasądzenie na ich rzecz kwot po 20 000 zł od tegoż pozwanego tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, ból i cierpienie psychiczne po stracie osoby najbliższej. Zażądali również ustawowych odsetek za opóźnienie od dnia 28 sierpnia 2015 roku oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazali, że w dniu 13 kwietnia 2015 roku na ulicy (...) w Ż. doszło do zdarzenia drogowego, gdzie kierująca samochodem osobowym marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie zastosowała się do sygnalizatora świetlnej, czym doprowadziła do zderzenia z kierującym pojazdem marki T. (...) J. P.. W wyniku kolizji J. P. doznał poważnych obrażeń wewnętrznych. Został przetransportowany pogotowiem lotniczym do Szpitala (...) w S., gdzie na skutek odniesionych obrażeń zmarł w dniu 27 kwietnia 2015 roku. Powodowie w dniu 27 lipca 2015 roku zgłosili pozwanej żądanie wypłaty zadośćuczynienia. Wskazali, że śmierć J. P. była dla nich ogromnym szokiem, bardzo przeżyli tę stratę.

Postanowieniem z dnia 7.9.2017 r. powodowie zostali zwolnieni od kosztów sądowych w całości.

W odpowiedzi pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu strona pozwana wskazała, że nie kwestionuje co do zasady swojej odpowiedzialności za następstwa wypadku, jednak jej zdaniem roszczenie o zadośćuczynienie jest rażąco wygórowane i niewykazane. Powszechny Zakład Ubezpieczeń społecznych Spółka Akcyjna z (...) w W. podniosła, że po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłaciła na rzecz P. P. kwotę 10 000 zł. Małoletnie wnuki zmarłego nie doznały krzywdy wymagającej finansowej rekompensaty. Strona powodowa nie wykazała, aby relacje pomiędzy powodami a zmarłym były na tyle intensywne, by ich przerwanie spowodowało w ich życiu określone konsekwencje uzasadniające przyznanie im dochodzonych kwot.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 13 kwietnia 2015 roku na ulicy (...) w Ż. doszło do wypadku drogowego. M. L. kierująca samochodem osobowym marki A. (...) o numerze z rejestracyjnym (...) nie zastosowała się do wskazań sygnalizatora świetlnego i wjechała na skrzyżowanie na czerwonym świetle, w wyniku czego doprowadziła do zderzenia z pojazdem marki T. (...). Kierujący pojazdem T. (...) J. P. doznał poważnych obrażeń wewnętrznych, został przetransportowany pogotowiem lotniczym do Szpitala (...) w S., gdzie na skutek odniesionych obrażeń zmarł w dniu 27 kwietnia 2015 roku. M. L. w momencie zdarzenia posiadała wykupione obowiązkowe ubezpieczenie OC dla posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego.

/okoliczności bezsporne, a ponadto dowody: akt zgonu J. P. (k. 18), notatka urzędowa Policji (k. 19)/

Powodowie w dniu 27 lipca 2015 roku zgłosili (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. roszczenie o wypłatę na rzecz syna i wnuków zmarłego zadośćuczynienia za ból i cierpienie, jakiego doznali po stracie osoby najbliższej.

Pozwana po przeprowadzeniu likwidacji szkody o nr (...) zgłoszonej przez powodów w zakresie roszczenia opartego na art. 446 § 4 k.c. przyznała powodowi P. P. kwotę 10 000,00 zł, odmawiając wypłaty zadośćuczynienia na rzecz małoletnich S. P., D. P. i K. P..

W korespondencji z dnia 31.1.2017 roku ubezpieczyciel poinformował, że nie jest zainteresowany zawarciem ugody z wnukami zmarłego, jednak wyraża chęć jej zawarcia z P. P. na łączną kwotę 30 000,00 zł (minus kwotę wypłaconą).

/okoliczności bezsporne, a ponadto dowody: odpis skróconego aktu urodzenia P. P. (k. 10), odpis skrócony aktu urodzenia K. P. (k. 11), odpis skrócony aktu urodzenia D. P. (k. 12), odpis skróconego aktu urodzenia S. P. (k. 13), pisma z dnia 27 lipca 2015 roku (k. 20-22, k. 22-24), korespondencja stron (k. 26-29)/

W chwili zdarzenia J. P. miał (...)lat, mieszkał w O. (W.). Utrzymywał regularne cotygodniowe kontakty ze swoim synem P. P. oraz wnukami S. P., D. P. oraz K. P.. Powodów ze zmarłym ojcem i dziadkiem łączyły więzi emocjonalne. Zmarły miał dobry kontakt z wnukami. Chodził z nimi na spacer, bawił się, rozmawiał, czytał. Pomagał wnuczce w nauce historii, pocieszał ją. Podczas spotkań z małoletnimi obdarowywał ich słodyczami, dawał kieszonkowe. Uczestniczył w rodzinnych uroczystościach.

Zmarły pomagał podczas remontu domu powodów, pokrył koszty remontu pokoju małoletniej S. P.. W razie potrzeby wspierał finansowo rodzinę. Syna wspomagał też duchowo.

Rodzice P. P. rozstali się, gdy miał on 7 lat. Początkowo kontakty syna z ojcem były utrudniane. Zmieniło się to w 1996 roku, kiedy powód miał 21 lat. Syn pragnął odbudować wzajemne relacje.

Obecnie P. P. jest żonaty, ma troje dzieci. Pracuje jako kolejarz. Co tydzień, dwa tygodnie rodzina jeździ na grób J. P..

/dowody: zeznania małoletniej powódki S. P. (k.107-107v), zeznania powoda P. P. (k.107v-108)/

W dniu śmierci J. P., tj. 27 kwietnia 2015 roku, P. P. miał (...)lat, S. P. (...)lat, K. P. (...)lat, zaś D. P. miał (...)lata.

/dowody: odpis skróconego aktu urodzenia P. P. (k. 10), odpis skrócony aktu urodzenia K. P. (k. 11), odpis skrócony aktu urodzenia D. P. (k. 12), odpis skróconego aktu urodzenia S. P. (k. 13)/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił częściowo jako bezsporny, a w pozostałym zakresie w oparciu o wyżej wymienione dowody z dokumentów oraz przesłuchania powodów z ograniczeniem czynności do przesłuchania małoletniej S. P. i P. P.. Zgromadzone w sprawie dowody w postaci dokumentów nie były kwestionowane przez żadną ze stron. Jako wiarygodne Sąd uznał zeznania powodów, albowiem były one spójne i logiczne.

Sąd postanowieniem z dnia 12 lipca 2018 roku pominął dowód z opinii biegłego psychologa z uwagi na nieuiszczenie przez pozwaną zaliczki na wydatki.

Sąd zważył

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w części.

Odpowiedzialność pozwanej wynika z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, zawartej pomiędzy sprawcą zdarzenia a pozwaną. Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (§ 4). Z kolei

zgodnie z treścią art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tj. Dz. U. z 2013 r. poz. 392 ze zm.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia.

Podstawę odpowiedzialności cywilnej sprawcy zdarzenia za jego skutki stanowi przepis art. 436 k.c. Ustanawia on odpowiedzialność posiadacza pojazdu mechanicznego wobec poszkodowanego ruchem tego pojazdu na zasadzie ryzyka. Związek przyczynowy między zdarzeniem, w którym uczestniczył J. P., a skutkiem w postaci urazów, które spowodowały jego zgon, jest oczywisty.

W myśl art. 446 § 4 k.c. Sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Kompensacie w oparciu o tą regulację podlega doznana krzywda, a więc cierpienie, ból i poczucie osamotnienia po śmierci najbliższego członka rodziny. Zadośćuczynienie za krzywdę ma rekompensować szkodę niemajątkową. Istota szkody niemajątkowej wiąże się z naruszeniem czysto subiektywnych przeżyć człowieka. Zasadne jest przyznanie zadośćuczynienia za ból, utrudnienia życiowe, za konieczność zasadniczo odmiennego urządzenia sobie życia. Krzywda polega na ujemnych przeżyciach poszkodowanego związanych z cierpieniem fizycznym, psychicznym lub moralnym.

Ustawodawca nie podał kto jest w rozumieniu art. 446 k.c. członkiem najbliższej rodziny, któremu należy się zadośćuczynienie. W uzasadnieniu wyroku z dnia 14 stycznia 2010 r. (IV CSK 307/09) Sąd Najwyższy podkreślił, że rodzina jako związek najbliższych osób, które łączy szczególna więź wynikająca najczęściej z pokrewieństwa i zawarcia małżeństwa, podlega ochronie prawa. Dotyczy to odpowiednio ochrony prawa do życia rodzinnego obejmującego istnienie różnego rodzaju więzi rodzinnych. Dobro rodziny jest nie tylko wartością powszechnie akceptowaną społecznie, ale także uznaną za dobro podlegające ochronie konstytucyjnej. Artykuł 71 Konstytucji stanowi, że Państwo w swojej polityce społecznej i gospodarczej ma obowiązek uwzględniania dobra rodziny. Dobro rodziny wymienia także art. 23 k.r.o., zaliczając obowiązek współdziałania dla dobra rodziny do podstawowych obowiązków małżonków. Wiąż rodzinna odgrywa doniosłą rolę, zapewniając członkom rodziny poczucie stabilności, wzajemne wsparcie obejmujące sferę materialną i niematerialną, gwarantuje wzajemną pomoc w wychowaniu dzieci i zapewnieniu im możliwości kształcenia. Śmierć osoby najbliższej powoduje naruszenie dobra osobistego osoby związanej emocjonalnie ze zmarłym.

Nie każdą więź rodzinną niejako automatycznie należy zaliczyć do katalogu dóbr osobistych, lecz jedynie taką, której zerwanie powoduje ból, cierpienie i rodzi poczucie krzywdy.

Niewątpliwie P. P., S. P., K. P. i D. P., którzy byli synem i wnukami zmarłego, należy zaliczyć do kręgu osób bezpośrednio dotkniętych skutkami zdarzenia z dnia 27 kwietnia 2015 roku. Śmierć osoby najbliższej zawsze stanowi traumatyczne przeżycie oraz może być przyczyną większych bądź mniejszych komplikacji życiowych osoby dotkniętej tego rodzaju stratą. Doświadczenie życiowe wskazuje, że dzieje się tak szczególnie w sytuacji, gdy śmierć najbliższego ma charakter nagły i niespodziewany. Do kategorii tego rodzaju sytuacji należy śmierć poniesiona w wyniku wypadku komunikacyjnego, który jest zdarzeniem nieoczekiwanym i nagłym, w okolicznościach tragicznych.

Kwota zadośćuczynienia pieniężnego winna obejmować rekompensatę krzywdy moralnej, tj. krzywdy pozostającej w sferze subiektywnych, wewnętrznych przeżyć danej osoby (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2010 r., I PK 88/10). Krzywda polega na ujemnych przeżyciach poszkodowanego związanych z cierpieniem fizycznym, psychicznym i moralnym. Przyznanie zadośćuczynienia pieniężnego ma na celu zrekompensować krzywdę za naruszenie prawa do życia w rodzinie i ból spowodowany utratą najbliższej osoby (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 7 lipca 2009 r., II AKa 44/09, LEX nr 523973). Wysokość zadośćuczynienia nie może stanowić zapłaty symbolicznej, ale musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Sąd przy jej określaniu ma obowiązek w każdym przypadku dokonywać oceny konkretnego stanu faktycznego i brać pod uwagę wszystkie okoliczności

mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, stopień nasilenia cierpień psychicznych, ich długotrwałość, wiek poszkodowanego oraz rodzaj więzi, jaka łączyła daną osobę z osobą zmarłą (tak Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 29 marca 2012 r., I ACa 228/12, LEX nr 1171316 i z dnia 10 lutego 2012 r., I ACa 1380/11, LEX nr 1171313).

Powodowie na skutek działania sprawcy wypadku zostali pozbawieni bliskości ojca i dziadka, wspólnego przeżywania ważnych chwil w ich życiu. Każdy z powodów był jednak inaczej związany ze zmarłym. Niewątpliwie najsilniejsza więź emocjonalna istniała pomiędzy ojcem a synem, którzy nadrabiali utracony czas z dzieciństwa P. P., kiedy to zabrakło ojca w jego życiu po rozwodzie rodziców. J. P. utrzymywał regularne cotygodniowe kontakty ze swoim synem. Wspierał go duchowo i materialnie, pomagał przy remontach. Obecnie P. P. jest żonaty, ma troje dzieci. Pracuje jako kolejarz. Co tydzień, dwa tygodnie rodzina jeździ na grób J. P.. Ubezpieczyciel przed procesem wyraził chęć zawarcia z P. P. ugody celem wypłaty na jego rzecz zadośćuczynienia w łącznej kwocie 30 000 zł.

Zmarły miał dobry kontakt z wnukami. Chodził z nimi na spacer, bawił się, rozmawiał, czytał. Pomagał wnuczce w nauce historii, pocieszał ją. Podczas spotkań z małoletnimi obdarowywał ich słodyczami, dawał kieszonkowe. Uczestniczył w rodzinnych uroczystościach. Ze względu na wiek wnuków, ich rozwój emocjonalny i możliwości percepcji, czas jaki wspólnie przeżyli, stosunki łączące wnuków z dziadkiem musiały być odmienne. W dniu śmierci dziadka S. P. miała (...)lat, K. P. (...)lat, zaś D. P. (...)lata.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd uznał, że zasadnym jest przyznanie P. P. zadośćuczynienia w wysokości 30 000 zł, S. P. 10 000 zł, K. P. 7 000 zł, zaś D. P. 1 000 zł. Uwzględniając, że na etapie postępowania likwidacyjnego P. P. została wypłacona kwota 10 000 zł tytułem zadośćuczynienia, zasądzić należało na jego rzecz dalszą część w wysokości 20 000 zł. Zadośćuczynienie to zdaniem Sądu będzie rekompensować doznany ból i cierpienie, a jednocześnie nie będzie prowadzić do nieuzasadnionego wzbogacenia się powoda.

W pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone jako niewykazane przez stronę powodową.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W niniejszej sprawie zadaniem strony powodowej, a nie pozwanej, było wykazanie wysokości krzywdy jakiej powodowie doznali w związku ze śmiercią J. P.. Jako dowód na tę okoliczność przedstawili jedynie przesłuchanie dwóch powodów. Ów skąpy materiał dowodowy nie pozwolił Sądowi na ustalenie kwot zadośćuczynienia na wyższym poziomie.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. przyznając je od dnia 28 sierpnia 2015 roku. Należy w tym miejscu zwrócić uwagę na stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 18.02.2010 r. (II CSK 434/09) gdzie stwierdzono, że zasadą jest, iż zarówno odszkodowanie, jak i zadośćuczynienie za krzywdę stają się wymagalne po wezwaniu ubezpieczyciela przez pokrzywdzonego do spełnienia świadczenia odszkodowawczego. Jeżeli ubezpieczyciel nie spełni świadczenia w terminie wymaganym przez ustawę (30 dni licząc od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, ewentualnie w terminie nie dłuższym niż 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie w przypadku braku możliwości wyjaśnienia wszelkich okoliczności zdarzenia w krótszym terminie) istnieje już od tego momentu prawo naliczania odsetek. Powodowie wystąpili do ubezpieczyciela o wypłatę zadośćuczynienia już w dniu 27 lipca 2015 roku, stąd żądanie zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 28 sierpnia 2015 roku jest zasadne.

Sąd wydając orzeczenie w przedmiocie kosztów procesu, oparł się na art. 100 zd. 1 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

Wskazać należy, że w niniejszej sprawie współuczestnictwo powodów miało charakter formalny (art. 72 § 1 pkt 2 k.p.c.). Roszczenia oparte były na jednakowej podstawie faktycznej i prawnej. Co prawda współuczestnikom formalnym reprezentowanym przez jednego pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym, co do zasady należy się zwrot kosztów procesu obejmujących jego wynagrodzenie ustalone odrębnie w stosunku do każdego współuczestnika, jednak w sprawie niniejszej Sąd obniżył to wynagrodzenie ze względu na poniesiony nakład pracy pełnomocnika, podjęte przez niego czynności oraz charakter sprawy (art. 109 § 2 k.p.c.). Sąd wziął pod uwagę

charakter sprawy, a więc stopień jej złożoności zarówno ze względu na stan faktyczny i trudności dowodowe, jak i podstawę prawną, przy uwzględnieniu tego, że przy wspólnej podstawie faktycznej i prawnej roszczeń pełnomocnik w pewnym zakresie podejmuje czynności odnoszące taki sam skutek w stosunku do wszystkich współuczestników. Liczba reprezentowanych przez niego osób nie miała większego wpływu na zwiększenie nakładu i czasu pracy w tym zakresie związanego z podjęciem czynności jednostkowych w stosunku do niektórych tylko współuczestników.

Sąd przyjął po stronie powodów koszt zastępstwa procesowego w łącznej wysokości 5400 zł (liczony od sumy wartości przedmiotu sporu 110 000 zł). Proporcjonalnie do wielkości żądań ustalił sumę 2484 zł za zastępstwo P. P. oraz sumy po 972 zł za zastępstwo małoletnich powodów. Po stronie pozwanej wysokość kosztów zastępstwa procesowego Sąd rozłożył analogicznie.

Niniejszą sprawę powód P. P. wygrał w 40%, zatem obowiązany jest do zwrotu kosztów związanych z jego uczestnictwem w sprawie w wysokości 60%, o czym Sąd orzekł w punkcie 6 wyroku, zasądzając od tegoż powoda na rzecz pozwanego 496,80 zł $[(0,60 \times (2484 \text{ zł} + 2484 \text{ zł}) - 2484 \text{ zł}]$.

Powódka S. P. wygrała sprawę w połowie, zatem Sąd w punkcie 7 wyroku oddalił zarówno wniosek powódki, jak i pozwanej w przedmiocie kosztów postępowania. Sąd uznał za zasadne wzajemnie zniesienie kosztów w tej części.

W punkcie 8 wyroku, z uwagi na fakt, że K. P. wygrał proces w 35%, Sąd w sposób analogiczny do wyżej przedstawionego, zasądził od tegoż powoda na rzecz pozwanego sumę 291,60 zł.

D. P. wygrał w 5%, a zatem powinien zostać obciążony 95% kosztami procesu, o czym Sąd orzekł w punkcie 9 wyroku.

Powodowie byli zwolnieni od kosztów sądowych w sprawie przedmiotowej. Zgodnie z art. 113 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Koszty nieobciążające przeciwnika sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji nakazuje ściągnąć z roszczenia zasądzonego na rzecz strony, której czynność spowodowała ich powstanie.

W niniejszej sprawie do rozliczenia niepokrytych kosztów sądowych odpowiednie zastosowanie miał przepis art. 100 zd. 1 k.p.c.

W konsekwencji Sąd w punkcie 10 wyroku nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w G.:

- z roszczenia zasądzonego na rzecz P. P. kwotę 1500 zł, która stanowi 60% opłaty należnej od tegoż powoda,
- z roszczenia zasądzonego na rzecz S. P. kwotę 500 zł, która stanowi 50% opłaty należnej od tej powódki,
- z roszczenia zasądzonego na rzecz K. P. kwotę 650 zł, która stanowi 65% opłaty należnej,
- z roszczenia zasądzonego na rzecz D. P. kwotę 950 zł, która stanowi 95% opłaty należnej od tej części roszczenia.

W punkcie 11 Sąd nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w G. od pozwanej kwotę 1 900 zł tytułem pozostałej części opłaty sądowej, która nie została ściągnięta z roszczeń zasądzonych na rzecz powodów.

SSR Joanna Zachorowska